

філософи, радикали, акафісти. І що тепер буде?! Треба конче, щоб й сторож почував із нами. Біно йди та закли- його конче.

— Таж ти старша, йди сама.

— Чого ви страшите мене? — сварилася мати —
Йдуть обі й кликніть з-за дверей, коли вже так конче хочете.
Мені його не треба... він вчує й прийде.

Вийшли обі зі світлом до сінниї та вже не важили ся від рудука отворити двері. Там певно сидить хтось зі сокирою! З криком вернули назад.

Позасували усі двері, поїднали стлами й кріслами, вікна коцями заслонили, у другій кімнаті світає світла, щоб змилити розбійників — і всі три кладуться разом, обнімаючись руками. Як вмирати — вмираймож разом. Латачкова кладе крім того коло себе горнець з пономом, щоб розбійникови засипати очі. Ізя бере довгу щітку, щоб здалека звалити його з ніг, Біня гачок, щоб голову розбити.

— Біно, ти спиш?

— Ні...

— Бо й я ще ні.

— — — Ізю ти спиш?

— Ні...

— Бо й я ще ні. Ізю, а що би було, колиб він виліз спід ліжка і нас зловив за ноги? Чому ми не подивилися під ліжка? Мамо, ви спите?... — Щось рухається коло мене!...

Як рано пробудилися, було всюди тихо й спокійно. Уся земля покрита білою плахтою. На дворі тріскучий мороз. до ясного сонця лицали-ясні хрусталики снігу, немов хто землю обешав би білими перлами й лискучими цвітами. — І в селі спокій.

Щось в кілька тижнів онісля випроваджувалися Латачки з Підлісок. Староста, як се перевидав ся Трясило, намовляв їх, щоб остали, але безуспішно, після був навіть двох жандармів у село для їх оборони — та вони сиділи без діла, бо й перед ким мали їх боронити? Всюди був супокій і тиша — зимова тиша в галицькій селі. — —